

faa dem forandret, men derimod binder de i Anmærkningerne opførte specificerede Beløb ikke.

Det vil de være dumt af mig her ved Fremsættelsen at skjule, at denne Indledning til Anmærkningerne har været stærkt omtalt i Rigsdagskredse, og at den ligeledes har beskæftiget Jernbaneraadet, der — medens det paa alle andre Punkter tiltræder mine Forslag — er reserveret paa dette Punkt og henviser Sagen til Rigsdagens Afgørelse. Jeg tror dog, at det hele maa bunde i en Misforstaaelse. At de i Anmærkningerne specificerede Beløb ikke er og ikke kan være bindende, er jo kun en Konsekvens af, at man har undladt den stærke Specificering paa Finansloven — og dette sidste tiltræder Jernbaneraadet jo. Hvis nemlig Beløbene i Anmærkningerne skulde være bindende, kunde man lige saa godt beholde Specifikationen paa Finansloven. Og at Oplysninger i Anmærkningerne angaaende en Erhvervsvirksomhed, hvor en Ændring i Trafikken er i Stand til at ændre snart sagt alle de enkelte Tal paa Finansloven, Oplysninger, som gives 3—7 Fjerdingaar, før Pengene skal bruges, kun er orienterende, kun kan være foreløbige og altsaa ikke kan være bindende, synes jeg ikke kan modsiges.

Det ærede Medlem Hr. Nørgaard har i Kommissionsbetænkningen ogsaa paa dette Punkt sat Fingern paa et enkelt Sted. Det ærede Medlem har intet imod, at den nævnte Indledning til Anmærkningerne gælder, naar det drejer sig om Driftsbudgettet og om Bevillinger til Vedligeholdelser, Istandsættelser og mindre Udvidelser af bestaaende Anlæg, men han ønsker ikke, at den skal gælde Nyanlæg; her maa de i Anmærkningerne specificerede Beløb overholdes, saa at der ikke efter Ministerens Forgodtbefindende kan overføres Beløb fra det ene Arbejde til det andet. Dertil maa i det mindste kræves Tilslutning fra Finansudvalgene. Dog er det ærede Medlem Hr. Nørgaard ogsaa her, ligesom ved Spørgsmaalet om Takstændringerne, inde paa den Mulighed, at en stærkt paakrævet Omflytning af Bevillingerne til Nyanlæg paa et Tidspunkt, hvor Rigsdagen ikke er inde, kan foretages af Ministeren, naar Ministeren straks søger Godkendelse hos Finansudvalgene, saa snart Rigsdagen atter træder sammen. Jeg kan meget godt se, at der er noget i det ærede Medlem Hr. Nørgaards Betragtning, naar man tænker paa, hvorledes der ud fra lokale Interesser ses paa en Bevilling til Nyanlæg, men jeg mener dog, at hvis man ikke op-

fatter de orienterende Oplysninger i Finanslovens Anmærkninger som fremsatte for at vildlede, og hvis man ikke mener, at det er en Ministers kæreste Adspredelse at bryde trufne Aftaler, saa kan jeg i Grunden ikke se, at der er nogen Fare ved at give Ministeren denne Bemyndigelse. Hvad betyder den nemlig? Der gives ikke Ministeren Bemyndigelse til at bruge Penge til Anlæg, der ikke er nævnt i Anmærkningerne, og han har heller ikke nu nogen Forpligtelse til at bruge de Bevillinger, der er givet til Nyanlæg; hvis et Arbejde ikke kan fremmes saa hurtigt som forudsat, bliver Pengene ikke brugt, det kender vi jo alle sammen fra Statsbanernes Anlægsbudget, hvor Tillægsbevillingsloven har vrimlet af ikke forbrugte og derfor genbevilgede Beløb. Det eneste, Ministeren opnaar ved denne Ordning, er, at han, hvis han har Penge nok paa den samlede Konto, og hvis Konjunkturerne giver Mulighed for øjeblikkelige gunstige Materialindkøb, eller anden Mulighed for at slutte en gunstig Kontrakt ligger for, har Bemyndigelse til at fremme et af Arbejderne ved at anvende et større Beløb end oprindelig forudsat. Det er det eneste, der opnaas, men det kan ganske vist være af stor økonomisk Betydning for Virksomheden i det givne Tilfælde.

Det tredje Hovedpunkt i Kommissionens Forslag, som ligeledes har Bud til Finansloven, er Forslagene til Afskrivning, Forrentning og Forrentningskapital. Hvis jeg ikke gik meget let hen over disse Spørgsmaal og nøjedes med at henvise til Betænkningens Detailler, vilde det kræve længere Tid, end jeg tør beslaglægge af det høje Tings Tid. Afskrivningerne skal dække den Forringelse i Anlægs- og Anskaffelsværdi, der skyldes Slid eller Forældelse, og som ikke dækkes af de almindelige Driftsvedligeholdelser. Denne Afskrivning har hidtil været gennemsnitlig 1 pCt. af den til enhver Tid bogførte Anlægsværdi. Kommissionen har ved nøje Udregninger og ved at bruge hele den til Raadighed staaende Erfaring med Hensyn til de forskellige Tings Forældelse fundet, at denne Procent var for lille, og man har regnet med Afskrivningstider og -procenter, som vil give en fremtidig gennemsnitlig Afskrivning af 2,6 pCt.

Forrentningsprocenten, de 5 pCt. af den i Banerne anbragte Kapital, er den samme, som Finansministeren anvender overalt paa Finansloven. Paa Finansloven vil man under Statsbanernes Budget paa Indtægtskontoen, Statens